

Sygn. akt II Ka 332/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak (spr.)
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2015 r.

sprawy **J. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 197 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 559/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. W. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów zastępstwa prawnego, świadczonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. D.; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 936,60 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 332/15

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 25 kwietnia 2014 r. w miejscowości Ł., gm. K. przemocą polegającą na ciągnięciu W. D. za rękę, uderzeniu rękoma po twarzy i po plecach oraz przyciskaniu swoim ciałem usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję K. R., przy czym zdolność do rozpoznania i kierowania swoim postępowaniem miał w znacznym stopniu ograniczoną,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

II. w dniu 25 kwietnia 2014 r. w miejscowości Ł., gm. K. uderzając K. R. widłami w głowę spowodował u niego ranę okolicy czołowej o długości około 5 cm, ranę powieki oka lewego oraz krwiaka powiek oka lewego, które to obrażenia ciała należą do lekkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres nieprzekraczający siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

III. w dniu 09 lipca 2014 r. w miejscowości K., gm. K. przemocą polegającą na przytrzymywaniu W. D. za rękę, zasłanianiu jej ust rękoma oraz przyciskaniu swoim ciałem, a także grożąc zabójstwem doprowadził ją do obcowania płciowego, przy czym zdolność do rozpoznania i kierowania swoim postępowaniem miał w znacznym stopniu ograniczoną,

tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 559/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **J. P.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w p. I aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

i zarzucanego mu w p. III aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 197

§ 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., przy czym w zakresie obu czynów zmienił ich opisy w ten sposób, iż w miejsce słów „przy czym zdolność do rozpoznania

i kierowania swoim postępowaniem miał w znacznym stopniu ograniczoną” przyjął „przy czym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność

do pokierowania swoim postępowaniem miał w znacznym stopniu ograniczoną” oraz zmienił opis czynu z p. I w ten sposób, iż w miejsce słów „przemocą polegającą na ciągnięciu W. D. za rękę, uderzaniu rękoma po twarzy

i po plecach oraz przyciskaniu swoim ciałem” przyjął „przemocą polegającą na ciągnięciu W. D. za rękę oraz przyciskaniu swoim ciałem”

i przyjmując, iż czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw

z art. 91 § 1 k.k., za czyny te na podstawie art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 197

§ 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **J. P.** uznał za winnego dokonania czynu

z p. II aktu oskarżenia, wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 2 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 157 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączył

i orzekł łączną karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył okres pozbawienia wolności w sprawie

od 9 lipca 2014 r. do 13 kwietnia 2015 r.;

IV. na podstawie art. 46 § 2 k.k. za czyn z p. III aktu oskarżenia orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonej W. D. w wysokości 5.000 złotych;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. M. W. 1033,20 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego z urzędu,

w tym 193,20 zł podatku VAT;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.954,76 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania i 300 złotych tytułem opłaty.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wywiedli obrońca oskarżonego J. P. i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej W. D..

Obrońca J. P. zaskarżył zaprezentowany wyżej wyrok w całości zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że zgromadzony

w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony miał swoim zachowaniem co do zasady wypełnić znamiona zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów, podczas gdy obiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego

w żadnym wypadku nie dawała podstawy do przyjęcia odpowiedzialności tego oskarżonego za czyny z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k.,

- naruszenie przepisów postępowania poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia przez Sąd orzekający w I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego, co powinno stanowić obraz logicznego procesu myślowego, który doprowadził Sąd do określonego rozstrzygnięcia w sprawie a nie w wybiórczym przedstawieniu wyłącznie tych dowodów i argumentów, które pasują do przyjętej „koncepcji” orzeczenia i pominięcie dowodów obrazujących w sposób radykalnie odmienny przebieg zdarzeń z 25 kwietnia 2014 r. i 9 lipca 2014 r., to zaś rażąco odbiega od obowiązku nałożonego na Sąd polegającego na swobodnej, a nie dowolnej ocenie dowodów,

- bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o wywołanie nowej opinii sądowo- psychologiczno- psychiatryczno- seksuologicznej w stosunku do oskarżonego J. P. wobec zgłaszanych przez obronę w toku postępowania sądowego przez Sądem I instancji uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowości przeprowadzonych wobec oskarżonego badań oraz wniosków zawartych przez opiniujących biegłych w opinii.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, odwołujący się wniósł o zmianę wyroku na korzyść oskarżonego i uniewinnienie go od zarzuconego mu czynu (z orzeczeniem o kosztach procesu na podstawie art. 632 k.p.k.), ewentualnie zaś o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego

w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych, tj. w zakresie jego punktu IV., zarzucając mu rażąca niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci nawiązki na rzecz pokrzywdzonej w kwocie 5.000 zł, bez należytego uwzględnienia dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. i przyjęcie, iż orzeczona kwota jest odpowiednia mimo braku jakiegokolwiek uzasadnienia w tym zakresie, w sytuacji gdy w związku z popełnionym przestępstwem nie czyni zadość ani krzywdzie jakiej doznała pokrzywdzona, ani nie stanowi uzupełnienia reakcji karnej.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu, odwołujący się wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez podwyższenie wysokości nawiązki orzeczonej w punkcie IV. wyroku do kwoty 15.000 zł.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację pisemną

i wnioski w niej zawarte, wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej poparł swoją apelację i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego

i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej sprawowanej z urzędu oświadczając, że nie zostały uiszczone w całości ani

w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie obu apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy J. P., zarówno w zakresie zgłoszonych zarzutów, jak i argumentów podniesionych na ich uzasadnienie, a także racje podnoszone przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej są bezzasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługują.

Zważywszy, że na chwilę opracowania niniejszego uzasadnienia z wnioskiem o jego sporządzenie wystąpił jedynie obrońca oskarżonego, Sąd Okręgowy, w oparciu o treść art. 457 § 2 k.p.k., ograniczył swe wywody do tez sformułowanych we wniesionym przezeń środku odwoławczym.

Przede wszystkim nie ma racji skarżący, o ile kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę materiału dowodowego. Motywy tej oceny przedstawione zostały w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wskazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd I instancji należycie uwzględnił dyrektywy art. 7 k.p.k., a skoro tak, to Sąd Odwoławczy nie jest władny podważyć jego rozumowania i wysnutych na tej podstawie ostatecznych wniosków. Apelujący ma oczywiście prawo do własnej oceny materiału dowodowego, nie oznacza to jednak automatycznie wadliwości oceny sądowej. Skuteczne zanegowanie ustaleń sądowych możliwe jest jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I instancji w przeprowadzonej przez siebie ocenie materiału dowodowego (vide wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z 6 listopada 2013 r., VIII Ka 779/13, LEX nr 1715647). W przekonaniu Sądu Okręgowego, skarżący nie podolał temu obowiązkowi.

Wbrew wywodom obrońcy, zeznania K. S. (k. 17v- 18v, 251v- 252, 396- 397) i A. W. (k. 448- 449, 481, 489v) wolne są od sprzeczności tej wagi, która uzasadniałaby ich dyskredytację. Sam skarżący nie jest w stanie wykazać, aby było inaczej. Faktem jest, że pierwszy z wymienionych świadków początkowo podawał, że jedną z osób towarzyszących mu w dniu 9 lipca 2014 r. była A. G. (k. 17), zaś następnie relacjonował, iż nie zna nazwiska osoby o tym imieniu (k. 251v, 396). Zważyć w tym kontekście jednak należy, że A. W. zamieszkuje z dala od K. S., zaś kontakt z nim nawiązała wyłącznie w związku z przyjazdem do swej siostry- M. K. (1) (zeznania A. W.- k. 448). Okoliczność ta w pełni tłumaczy wskazaną rozbieżność. Do kategorii istotnych sprzeczności nie sposób zaliczyć także różnic w zakresie relacjonowanego przez K. S. ubioru W. D.. Wymieniony konsekwentnie wskazywał na fioletowy kolor ubrania pokrzywdzonej. Przywoływanie przezeń koszulki na ramiączkach koloru fioletowego i spódnicy (k. 18), a następnie bluzki i sukienki (k. 252), czy wreszcie spódnicy (k. 396), w świetle zasad doświadczenia życiowego, musi być uznane za efekt różnego określania tych samych części garderoby i upływu czasu. Analiza informacji przekazanych przez A. W. z jednej strony wskazuje natomiast na brak jakichkolwiek sprzeczności wewnętrznych, z drugiej zaś, na pełną komplementarność z zeznaniami K. S.. Mniejsza szczegółowość relacji ostatniego ze wskazanymi świadkami nie może być zarazem uznawana za świadcząca o nieszczeroci jej wypowiedzi, albowiem pamięć ludzka ma charakter generatywny, a nie jest wierną kopią rzeczywistości, a świadkowie relacjonujący zdarzenie, w różnym stopniu mogą być w nie emocjonalnie zaangażowani, obserwują je z różnej perspektywy, co może powodować u każdego z nich częściowo odmienną rejestrację w pamięci komunikatów o nim (podobnie: wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z 6 sierpnia 2013 r., IX Ka 714/13, LEX nr 1717741). Powyższe jawi się jako tym słuszniejsze w kontekście podkreślanego przez A. W. szoku związanego z zaobserwowanym zajściem (k. 449, 481).

Nie ma racji apelujący, jeżeli kwestionuje stanowisko Sądu I instancji w kwestii wiarygodności zeznań K. S., A. W., M. K. (1) i M. G. w drodze lakonicznego wysunięcia tezy o spersonalizowanych powodach złożenia przez nich zeznań konkretnej treści. Zważyć należy, że istotą oceny każdego dowodu jest jego treść, nie zaś pochodzenie (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 11 lipca 2013 r., II AKA 81/13, LEX nr 1363328). Sformułowanie założenia o nieszczeroci informacji przekazanych przez wskazanych świadków w oparciu o sam tylko fakt przyznania przez nich rozmaitych przyczyn niechęci wobec oskarżonego jest zbyt daleko idącym uproszczeniem. W pierwszej kolejności zważyć tutaj należy, że K. S., M. K. (1) i M. G. nie tylko nie popadli w istotne sprzeczności w treści swych zeznań,

lecz również nie próbowali ukrywać przyczyn swego konfliktu z J. P.. Warto zaznaczyć, że w przypadku M. K. (1) antagonizm ten łączył się z popełnieniem przez oskarżonego na jej szkodę m.in. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. (k. 155- 156). Nie bez znaczenia pozostaje wreszcie okoliczność, że informacje przekazane przez K. S. i A. W. znalazły potwierdzenie w dowodach obiektywnych w postaci filmu i fotografii stanowiących materiały z zabezpieczonej płyty CD (k. 31), zaś relacja M. G. w zapisie z monitoringu (k. 74).

Nie sposób zgodzić się z obrońcą także o tyle, o ile wskazuje na sprzeczność w toku rozumowania Sądu Rejonowego, mającą się przejawiać w jednoczesnym podzieleniu wniosków płynących z wywołanej w sprawie opinii sądowo- psychologicznej dotyczącej W. D. (k. 524v) i uznaniu sprawstwa oskarżonego. Zaakcentować w tym miejscu należy, że treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie akcentuje, iż relacje pokrzywdzonej, właśnie z uwagi na treść wspomnianej opinii, same w sobie nie mogły zostać uznane za pełnowartościowy dowód, zaś do stwierdzenia ich wiarygodności doszło w tym tylko zakresie, w którym znalazły one potwierdzenie w innych środkach dowodowych (k. 525v). Skoro obrońca z powołanych wyżej przyczyn nie zdołał skutecznie zakwestionować prawidłowości wartościowania relacji innych świadków, a także zaniechał próby podważenia wartości poznawczej dowodów obiektywnych, to zdyskredytować nie mógł również stanowiska Sądu Rejonowego w materii szczerości relacji J. P., a tym samym w materii dopuszczenia się przezeń zarzucanych mu czynów. W przedmiotowym kontekście za zupełnie chybione uznać należało argumentowanie, iż podstawą stwierdzenia, że oskarżony dopuścił się czynu objętego zarzutem z punktu III. aktu oskarżenia był tylko i wyłącznie fakt niewątpliwego spotkania przezeń pokrzywdzonej w dniu 9 lipca 2014 r.

W ocenie Sądu Odwoławczego, na aprobatę nie zasługiwała również ta część argumentacji skarżącego, w której zanegował on słuszność pierwszoinstancyjnego wartościowania wywołanej w sprawie opinii psychiatryczno-seksuologicznej (k. 169- 174, 392v- 397). Wbrew twierdzeniom apelującego, w toku rozprawy głównej z dnia 22 lutego 2015 r. biegli przekazali informacje odnoszące się do przebiegu badania J. P. (ustna uzupełniająca opinia biegłych: M. J.- k. 392v- 393, M. A.- 393v- 394v), w związku z czym nie sposób wywodzić, że wydana przez nich opinia została oparta na zupełnie dowolnych przesłankach. Odwołujący się nie ma racji także o tyle, o ile stara się wyprowadzić korzystne dla oskarżonego skutki prawne z faktu, że biegli nie byli w stanie w sposób kategoriyczny wskazać przyczyn i czasu ujawnienia się u niego zaburzenia preferencji seksualnych w postaci raptofilii, opierając się w tym zakresie na hipotezach. Zaakcentować w tym miejscu należy, że celem przedmiotowej opinii, zgodnie z wymogiem wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 366 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw.

z art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw- Dz. U. z 2013 r., poz. 1247

z późn. zm.) nie było odtworzenie historii stanu zdrowia J. P., lecz jedynie zajęcie stanowiska w przedmiocie stanu poczytalności tegoż w inkryminowanym czasie. Wartości dowodowej wspomnianej opinii nie może podważyć również zaakcentowanie, że w jej wydaniu nie brał udziału lekarz seksuolog, lecz psycholog seksuolog. Zważyć należy, że specjalistą z zakresu seksuologii może być nie tylko lekarz, lecz również psycholog, albowiem opinia w zakresie zaburzeń preferencji seksualnych jest elementem opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego. Nie ma ona charakteru opinii niezależnej od opinii biegłych lekarzy psychiatrów o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego. Opiniowanie w przedmiocie zaburzeń preferencji seksualnych oskarżonego winno i w sprawie niniejszej miało miejsce w ramach tzw. opinii kompleksowej (vide L. K. Paprzycki, Komentarz aktualizowany do art. 202 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el. 2015, teza 14.). Zamykając rozważania w przedmiotowej materii podkreślić należy, że tylko to,

iż strona jest niezadowolona z opinii biegłych, nie daje jeszcze podstaw do żądania kolejnej opinii (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 sierpnia 2012 r., II AKa 159/12, LEX nr 1307468).

Zatem ocena materiału dowodowego poczyniona przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności, a tym samym odpowiada zasadzie obiektywizmu (art. 4 k.p.k.).

Nie zmienia tego, w żaden sposób nieargumentowana konstatacja oskarżonego

o uchybieniu unormowaniom art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Powinności przyjęcia za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej nie można bowiem rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2015 r., V KK 276/14, LEX

nr 1622349). O zasadności zarzutu naruszenia zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego nie mogło przesądzić natomiast samo zaprezentowanie przez apelującego wątpliwości co do stanu oceny materiału dowodowego. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, w realiach sprawy J. P. brak było jakichkolwiek podstaw dla tezy o powinności powzięcia wspomnianych wyżej wątpliwości przez Sąd I instancji. Zestawienie poczynionych ustaleń faktycznych z zawartością całokształtu materiału dowodowego zebranego i ujawnionego w toku rozprawy głównej nie wskazało zarazem na ukształtowanie zanegowanego orzeczenia pod wpływem błędu w ustaleniach faktycznych.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądziła o niemożności uwzględnienia któregośkolwiek ze sformułowanych przez skarżącego wniosków.

Wymierzając J. P. karę Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak

i okoliczności stricte osobiste sprawcy (k. 532- 532v). Orzeczona kara odpowiada dyrektywom art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej. Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji obrońcy nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. W. w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów zastępstwa prawnego, świadczonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. D. (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.).

W oparciu o treść art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw.

z art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 936,60 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.